

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Det fortvivlede Mord

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 5. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893715613536/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Det fortvivlede Mord.

Hvad Ondt kan Spil dog ikke forarsage!
Nys har man et Exempel seet;
I London eller her, det kommer ud paa eet;
Thi Tingen kan desværre sig tildrage
Saavel i Danmark som i Engelland,
Paa alle Steder fort, hvor Poisspas spilles kan.
Jeg uden Omhvøb altsaa vil
fortælle det til Skæk for hver, som elsker Spil.

I Selskab med en Deel anstændige Personer
Af fader Adams og af Moder Evas Kion
Bejandt sig en Minervas Søn,
Hvis Siæl og Krop med Kiolen og med Vesten
Ectetera, hvad han nu havde paa,
Var netop Overflud til fyrretype Kroner,
En smuk, elskværdig, ung Person for Resten,
Men Poisspasfjft fra Top til Taae.

Theebordet bort. Man Spillebordet henter.
Hans Majestæt Kong Caro, Droming Coeur,
Prinds Picq, og allermæst Tref Serviteur
Han ventlig hilser, og af Glæde straalr
Hans Die, som en Drankers, naar det seer
Citronsaft, Sukker, Rom og Vand i store Skaalr
At blandes, lig vor Verdens Elementer,
Naar Tiden er ei meer.

Han spiller, det gaaer got, og endnu væld
 Er Glæden i hans Bryst; men af! med eet
 Beet paa sin beste Ven, paa Tref Valet!
 Han spiller atter, er uheldig.

Hvo med de første taber, siden vinder:
 Opmuntrer Haab; men snart og det forsvinder.
 O grumme Skæbne, er det ret?
 Endnu engang perdu paa Tref Valet.

En efter anden Kronerne borttrille;
 Fortvivlet blir han ved ulykkelig at spille:
 Forbandet! — atter tabt — Que Diable! — intet andet
 Han taber — Teufel! — intet hjælper det,
 Paa dansk, paa fransk, paa tydsk, og altid reent forbandet —
 Endnu engang, fordømt! en Beet paa Tref Valet.
 Ulykken voger, Raseriet stiger
 Med den — hvert Kort, hans beste Kort-Ven sviger;
 Dybt synker Modet under Tabets Vægt —
 De tyve Kroner gaae, trods Kløver-Knægt.
 Halvparten af hans Værd, hans hele Staal
 Er der, hvor Haabet selv sig ikke tør formaste
 De runde flygtende Personer at antaste.
 Ulykkelige Kortspils Træl!

Fortvivlet Rosighed sig paa hans Kinder maler,
 Ei mindste Diable han udstøder meer;
 Mørk som hans Staal er Dødt; men hans Qualer
 Man bedre nu end forhen seer.
 „Hvad fattes Dem? — hvor staaer det sig, Broctfille?“
 Man spørger — Herligt! svarer han, og leer.
 „Oh! vi vil gjerne holde op at spille!
 „Spil, Søster! spil et Stykke paa Claveer!“
 Mal a propos, Udagiol dens Toner
 Forstemme reent hans alt forspændte Staal —